Proletari din toate ţările uniţi-vă!
In lupta pentru cauza lui Lenin şi Stalin înainte!

Scânteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VI Nr. 38 (290) ⋆ Miercuri 26 Mai 1954 ⋆ 4 pag., 15 bani

Puteţi veni examene!

Pe malul mării

— Mâine vom merge pe litoral să repetăm la Geografie, spuse tovarăşul profesor, elevilor din clasa a V-a. Acolo veţi înţelege mai bine ce sunt peninsulele, golfurile şi cum se măsoară adâncimea mării.

A doua zi, după cum hotărîseră, elevii clasei a V-a au pornit-o spre mare. Au mers aşa cam 3 km.

Marea era liniştită. In depărtare se zărea catargul unui vapor care venea din larg. Intâi nu s'a putut desluşi decât catargul. Dar cu cât se apropia mai mult de ţărm, copiii putură desluşi jumătate din corpul vaporului, apoi il văzură în întregime.

— E aşa cum am citit la Geografie, când am învăţat despre forma pământului, spuse Leica Ion. Pământul e rotund şi de aceea un vapor care este departe, departe de ţărm nu se vede în întregime. Se zăreşte întâi partea de sus apoi, pe măsură ce se apropie, îl zărim pe de-a'ntregul.

— Uite un golf, spuse Emanoil Sârbu tovarăşilor săi.

— Da, şi altele acolo!

— Iată şi o giruetă, spuse Cravcenco Ştefan. Cu ajutorul ei se poate afla direcţia vântului. De pildă acum vântul bate din direcţia Nord-Est.

Au discutat multe elevii clasei a V-a, şi au repetat cu ajutorul excursiei, o bună parte din materia învăţată. Au înţeles mai bine ce sunt brizele, fluxul şi refluxul şi multe altele.

După ce au terminat lecţia practică, au vizitat Staţiunea experimentală piscicolă din oraşul Constanţa. Aici au făcut cunoştinţă cu diferite animale şi plante care trăiesc în adâncurile mării. Când au ajuns în faţa sondei marine cu care se măsoară adâncimea mării, au studiat-o cu multă atenţie.

Elevii clasei a V-a dela Şcoala de 7 ani nr. 4, de băieţi din Constanţa au avut multe de învăţat în excursia pe care au făcut-o pe litoralul mării. Ei vor povesti aceste lucruri şi la examenele pe care le aşteaptă.

Ecaterina POP

Recapitulare interesantă

— „Hai să ne ascultam între noi, ca la examene", îşi zic cei din fotografie. Ei sunt şcolari în clasa a IV-a şi anul acesta vor da pentru întâia dată examen. Pentrucă sunt tare nerăbdători, au organizat un „examen".
Chiar dacă „profesorii" nu sunt decât colegii de clasă, răspunsul trebuie să fie corect.

Voi fi pregătită

Pentru ca examenele să mă găsească bine pregătită cu recapitulez materia în fiecare zi.

La Limba rusă, pentrucă mi-e puţin mai greu, repet mai amănunţit. Iată cum fac: repet poeziile învăţate şi caut să spun cuvintele cât mai corect, iar pe cele pe care nu le cunosc încă, le învăţ în zilele acestea. Repet regulile gramaticale, dând întotdeauna şi exemple căci astfel mi le însuşesc mai bine.

Fac şi copieri din manual împreună cu o colegă care-mi dictează. Apoi şi eu îi ajut ei, dictându-i câteva fragmente din bucăţile învăţate. După aceea controlăm după carte dacă am scris bine.

Lucreţia SILAGHI
clasa a V-a Şcoala de 7 ani
com. Cenade, reg. Stalin

Mereu tovarăş bun

Mariana s'a întors grăbită dela şcoală, a mâncat şi, după ce şi-a rânduit cu grijă cărţile şi caietele de care avea nevoie, a început să-şi pregătească lecţiile. Şi-a revăzut întâi notiţele, a citit la Limba română despre Eminescu apoi a învăţat câteva strofe din poezia „Impărat şi proletar".

Deodată intră pe uşă Sofica, prietena ei.

— Hai să ne plimbăm! Vezi ce frumos e afară? îi spuse Sofica.

— Şi lecţiile...

— Lasă, avem timp pe urmă.

Dar Marianei nu-i venea să plece. Privi planul zilei prins în perete şi-l întrebă parcă: „Ce să fac, să merg la plimbare?"

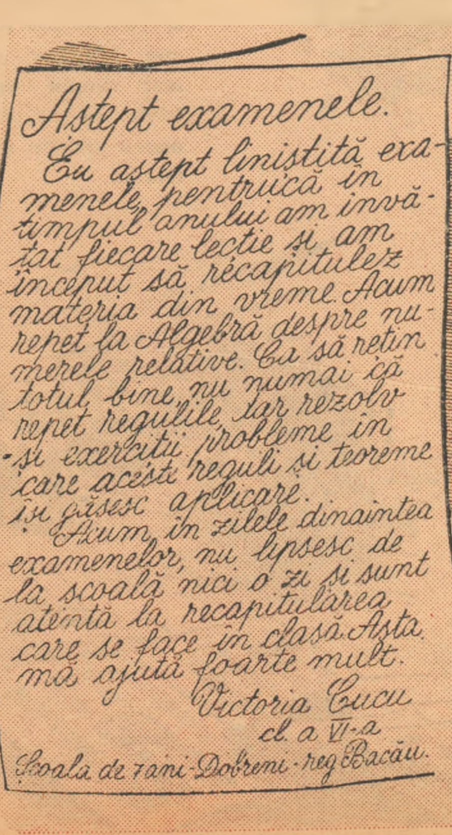
Iar înţeleptul plan care îi arată Marianei întotdeauna ce are de făcut, o ajută şi de astădată. Pentru după amiaza aceea scria: „Recapitulare la Limba română".

A fost destul ca Mariana să privească planul. Indată şi-a adus aminte de hotărîrea pe care o luase, de a respecta întotdeauna acest credincios ajutor. O convinse şi pe Sofica să rămână, şi împreună continuară învăţătura.

Mariana Stere, dela Şcoala de 7 ani nr. 2 din Constanţa, se sfătuieşte cu planul său zilnic de câte ori începe o treabă. Dimineaţa, planul îi spune să facă gimnastică şi să se grăbească spre şcoală. Când vine acasă, tot planul o îndeamnă să-şi facă temele pentru a doua zi, să-şi repete apoi materia pentru examene, să se joace sau să se plimbe.

Planul zilnic îi este Marianei un bun tovarăş şi în preajma examenelor. El o sfătuieşte cum să înveţe, dar să nu uite nici de odihnă La examen Mariana va fi veselă, odihnită şi desigur că răspunsurile ei vor fi limpezi şi precise.

Al. MIHU

Aştept examenele.
Eu aştept liniştită examenele, pentrucă în timpul anului am învăţat fiecare lecţie şi am început să recapitulez materia din vreme. Acum repet la Algebră despre numerele relative. Ca să reţin totul bine, nu numai că repet regulile, iar rezolv şi exerciţii probleme în care aceste reguli şi teoreme îşi găsesc aplicare.
Acum, în zilele dinaintea examenelor, nu lipsesc de la şcoală nici o zi şi sunt atentă la recapitularea care se face în clasă. Asta mă ajută foarte mult.
Victoria Cucu
cl. a VI-a
Şcoala de 7 ani - Dobreni - reg. Bacău.

O DISCUŢIE CU TÂLC

E vremea tihnei de amiază...
In ceas a adormit şi cucul,
Nu şi mai foşneşte frunza nucul,
Doar soarele îşi plimbă-o rază.

La Nicu'n cameră, pe masă.
Se odihneşte-o carte groasă,
Iar colo, necăjind divanul,
Alene s'a întins ghiozdanul.

Aşadar liniştea-i deplină...
Dar iat'un sgomot slab învie:
Şi din ghiozdan păru să vină
O foşnitură de hârtie.

Sprinţară ca o păsăruică
Işi părăsise'n salturi locul
Rostogolindu-şi ghemotocul
O „gură spartă" de fiţuică.

Şi apropiindu-se de carte,
Cu mâinile în buzunare,
Porni fiţuica să-şi deşarte
Năduful ei, în gura mare.

„Iţi dai prea mare'nsemnătate,
Cumătra mea „cu greutate".
Te crezi cu'nţelepciune multă
Şi spui că eşti persoană „cultă"...

Dar tot ce'n tine, carte, scrie
In pagini multe, zeci şi sute,
La mine-s toate aşternute
Pe scurt — şi nu pologhie.

De-aceea aş avea eu dreptul
(şi îşi lovi cu pumnul pieptul)
Pe meritele-mi câştigate
La cinste cu întâietate".

Prin gene cartea-a măsurat-o
Şi-i spuse rar, ca s'o înveţe:
„Nu înţelegi, infumurato —
Că'n mine, tot ce-i scris, de preţ e?!

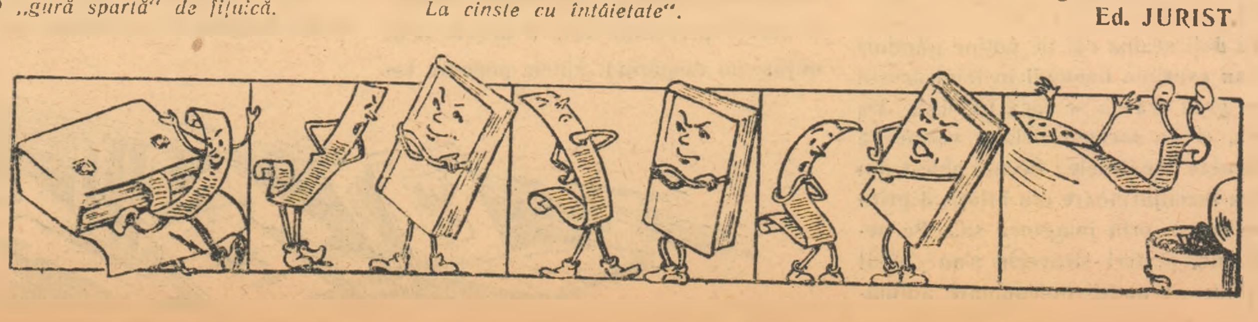
Fiece rând e o povaţă,
Cine-l citeşte, mult învaţă...
Iar cinste — vrei să-ţi dăm noi ţie,
Când bună eşti doar de hoţie?!"

Aşa-i răspunse cartea groasă,
Rostindu-şi rar, cu demnitate,
Cuvântul plin de greutate
La Nicu'n cameră, pe masă.

. . . .

Şi-un vânt, ghicind fiţuicii soiul,
O duse unde stă gunoiul.

Ed. JURIST

ISTORIA SCRISULUI

SORIN STATI,
cercetător științific la Institutul de lingvistică

Ilustrații: N. ZAMFIR

Doar 24 de semne numără alfabetul nostru, dar câte gânduri, câte sentimente, câtă experiență uriașă poți reda cu ajutorul lor! V'ați întrebat vreodată cum s'au născut aceste îmbinări de mărunte linii drepte și rotunde, pe care oamenii le numesc litere?

Desfăcând câteva cuvinte românești în cele mai mici părți din care sunt alcătuite, o să găsiți că limba noastră are cam 25 de sunete diferite. Poate credeți că, pentru a inventa un sistem de scriere, e destul să alegi câte un semn pentru fiecare sunet și alfabetul e gata! Și totuși scrierea are o istorie lungă, s'a schimbat mereu, oamenii au dibuit mult până să ajungă la alfabetele de azi, care nouă ni se par atât de simple și firești.

In comuna primitivă, când oamenii trăiau în grupuri mici, ei comunicau numai cu ajutorul vorbirii. După ce viața economică și socială a început să ia avânt și grupurile de oameni au sporit și au intrat în legătură unele cu altele, s'a simțit nevoia unui mijloc de comunicare care să ajute și să completeze vorbirea. De pildă, solii care aveau de dus vești importante la distanțe mari sau aveau de ținut o cuvântare în fața adunării tribului vecin, crestau anumite semne pe un băț, își făceau adică un fel de răboj. In felul acesta își aminteau punctele principale, ideile pe care trebuiau să le înfățișeze.

Un rol asemănător îl aveau șiragurile de scoici de mărimi și culori diferite sau sfori mai lungi sau mai scurte, înnodate în felurite chipuri. De pildă, la Peruvienii din America de Sud o sfoară galbenă însemna „aur", una verde „grâu", una roșie arăta că e vorba de soldați; un nod simplu însemna 10, unul dublu 100, unul triplu 1000.

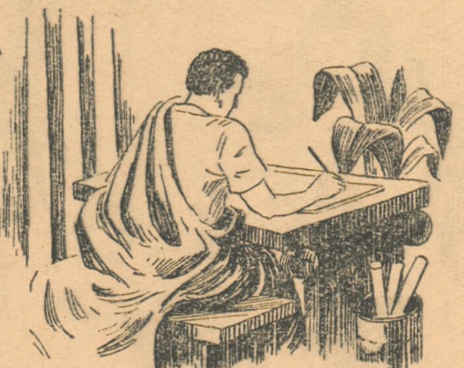
Ați auzit de solia pe care au trimis-o Sciții, un popor care trăia în antichitate și pe meleagurile noastre, regelui Darius al Perșilor? Aflând că se apropie de granițele lor cu gânduri de cotropire, Sciții i-au trimis un șobolan, o broască, o pasăre și o săgeată. Asta însemna: „Dacă nu vă ascundeți în pământ ca șobolanul, în apă ca broasca, dacă nu sburați în văzduh ca pasărea, nu veți scăpa de săgețile noastre!".

Vă dați seama cât de puține gânduri puteau exprima oamenii în felul acesta și ce greu era să se facă înțeleși. De aceea, ei au început dela o vreme să „deseneze" cuvintele: fiecare obiect din lumea înconjurătoare era înfățișat prin'tr'un desen, prin imaginea sa... Pe pereții unei peșteri străvechi s'au găsit scrijilate cu multă îndemânare animale și scene de vânătoare. Pe pietre de morminte se înșirau prin desene întâmplările cele mai de seamă din viața celui îngropat. Așa arătau primele povești pe care le-au scris oamenii! Un astfel de desen, strămoșul literelor noastre, se numește pictogramă sau hieroglifă. Cele mai cunoscute sunt hieroglifele egiptene, vechi de șase sau chiar șapte mii de ani.

Hieroglife egiptene.

Dar ia gândiți-vă, cam câte cuvinte pot fi „desenate"? Puține, nu? Și ar trebui să facem adesea desene foarte

complicate, care cer timp, îndemânare și se învață greu. De pildă, voi ați putea desena propoziția asta, foarte simplă: cartea mea e nouă? Probabil că nu.

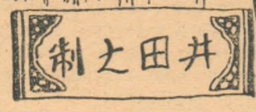

Luptând cu astfel de greutăți, oamenii s'au străduit să găsească semne și pentru cuvintele cu neputință de desenat. Noile „litere" nu mai erau imaginile lucrurilor, ale cuvintelor, dar le deșteptau în minte destul de ușor. De pildă, desenul „soarele" a început să însemne și „lumină", „zi", „timp frumos". Tot așa desenul „luna" putea reprezenta și ideea de „noapte". Specialiștii numesc aceste semne ideograme. Iată un exemplu străvechi de scriere în care pictogramele se amestecă cu ideogramele.

O pasăre, 5 bărci cu 10 liniuțe înăuntrul fiecăreia, o broască țestoasă și 3 cercuri într'un oval. Asta însemna: 50 de oameni împreună cu șeful lor au trecut o apă în trei zile pe cinci bărci și au ajuns cu bine la mal. Pasărea era ideograma (simbolul) pentru „căpetenie", broasca țestoasă însemna „pământul, uscatul", iar cercurile simbolizau zilele.

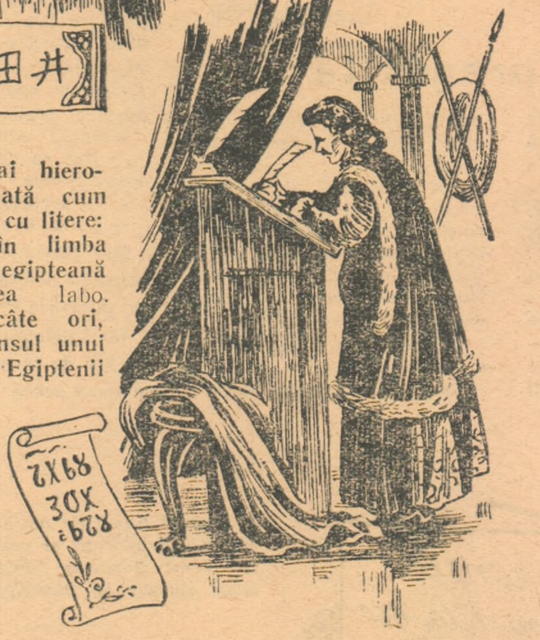
Ideograme mai folosim astăzi și noi. De pildă, cifra romană V a fost odinioară imaginea unei palme deschise. Palma, având 5 degete, a devenit simbolul numărului 5. (Cu timpul liniuțele care reprezentau cele 3 degete dela mijloc au dispărut). Unele popoare folosesc numai ideograme, de pildă Chinezii. Știți poate ce complicată e scrierea chineză, unde există un semn pentru aproape fiecare cuvânt. De aceea lingviștii chinezi lucrează acum la un proiect de reformă care va simplifica mult ortografia.

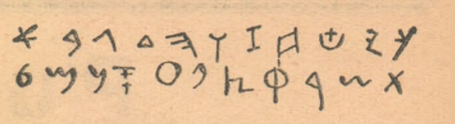

Mult mai ușor le-a fost oamenilor să scrie după ce au inventat silabarul, adică scrierea în care fiecare semn notează o silabă. Un silabar e vechea scriere babiloniană, numită cuneiformă (pentrucă literele aveau forma unor cuie), altul e cel japonez, întrebuințat și astăzi. Mai târziu cuvintele au fost despărțite în părți mai mici decât silabele, în sunete. Aproape fiecare sunet a fost notat printr'un semn numit literă, și toate literele la un loc au format alfabetul.

Inceputurile alfabetului le găsim la vechii Egipteni, deși ei foloseau aproape numai hieroglifele. Iată cum scriau ei cu litere: „leu" în limba veche egipteană se spunea labo. Ori de câte ori, în cuprinsul unui cuvânt Egiptenii întâlneau sunetul „l", ei desenau un leu. „Vultur" se spunea ahom. Pentru a scrie sunetul „a" ei desenau un vultur. Cu vreo 30 de desene de acest fel ei puteau scrie orice cuvânt.

Poporul care avea să părăsească cu totul hieroglifele și să folosească numai alfabetul, au fost Fenicienii; unii îi consideră pe ei inventatorii alfabetului. Legăturile economice și istorice dintre Fenicieni și Egipteni explică de ce literele feniciene (din sec. al XI-lea î.e.n.) au forma unor hieroglife egiptene, mult simplificate. Alfabetul feni-

Cel mai vechi alfabet cunoscut: alfabetul fenician.

cian avea semne numai pentru consoane. Grecii, acum 3000 de ani, au împrumutat literele feniciene și le-au folosit și pentru notarea vocalelor. Din alfabetul grec se trag alfabetele apărute mai târziu: cel latin, cel cirilic și gotic.

Α Β Γ Δ Ε Ζ
Η Θ Ι Κ Λ Μ

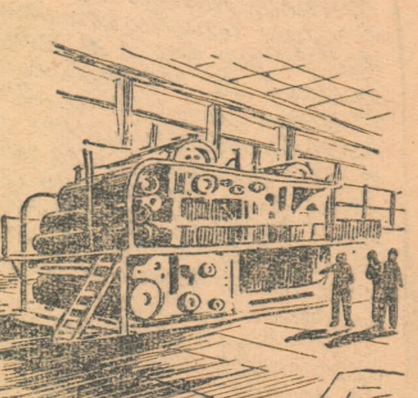
Fragment din alfabetul grec.

𝔄 𝔅 ℭ 𝔇 𝔈 𝔉 𝔊
ℌ ℑ 𝔍 𝔎 𝔏 𝔐

Fragment din alfabetul gotic.

La noi în țară s'a folosit multă vreme alfabetul cirilic, destul de complicat. Alfabetul latin, introdus la sfârșitul veacului trecut, s'a dovedit însă mai potrivit cu firea limbii noastre și mult mai simplu.

Oamenii au început să scrie acum multe mii de ani. Dezvoltarea neîntreruptă a industriei și a agriculturii, a tehnicii și a științei a făcut ca scrisul să se răspândească tot mai mult și să se perfecționeze. De o uriașă însemnătate pentru răspândirea scrierii a fost inventarea tiparului. Fără ziare, fără cărți nici n'am putea înțelege civilizația noastră modernă. Dela hieroglife la ideograme, dela acestea la silabar și alfabet, scrierea a devenit un mijloc de comunicare tot mai folositor și mai simplu, potrivit cu nevoile mereu sporite ale omului.

Toată grija pentru copii

Daruri pentru voi

In vitrinele magazinelor au apărut hăinuțe și jucării, cărți și pachete cu dulciuri pe care se află etichete cu inscripția: „Trăiască Ziua Internațională a Copilului". Toate acestea au fost lucrate de cei mari pentru ziua voastră.

Se bucură de soare, de flori, de o copilărie fericită, copiii patriei noastre. Ei cresc înconjurați de o nemărginită grijă

Fabricile și cooperativele din București v'au pregătit nenumărate lucruri. Cele 25 000 de jucării, printre care broscuțe săritoare, avioane, trompete, vor fi prietenii de joacă ai copiilor mai mici. Vă așteaptă 1000 de trotinete și 500 de triciclete. S'au mai lucrat tot pentru voi și 20.000 de mingi de cauciuc și 15.000 de mingi de tenis de masă.

La Timișoara cooperativa „Imbrăcămintea" a confecționat noi modele de rochițe, pijamale și șorțulețe. Cooperativa „Incălțămintea" a confecționat multe ghetuțe, sandale și cordoane. In cinstea zilei de 1 Iunie, la Timișoara se deschide o expoziție cu diferite confecții și încălțăminte pentru copii.

Acestea sunt numai câteva din cadourile pe care vi le-au pregătit cei mari vouă, dragi copii.

Nenumărate daruri au pregătit muncitorii dela fabrica de jucării „Bucuria copiilor" din București. Iată aici numai două dintre păpușile care sunt gata! Abia așteaptă să-și găsească prietenele care să se joace cu ele.

Se apropie vacanța de vară

Anul acesta, în zilele însorite ale verii 50.000 de pionieri și școlari își vor petrece în tabere de odihnă vacanța atât de mult așteptată. In cele mai frumoase colțuri ale țării noastre se vor deschide peste 170 de tabere, la Sinaia, Bușteni, Homorod, Poiana Stalin, Mamaia, Vasile Roaită și în multe alte locuri. După un an de învățătură plin de rezultate frumoase, vă veți putea petrece vacanța în tabere, vă veți odihni bine și veți căpăta forțe noi.

Pretutindeni, în locurile unde se deschid taberele de odihnă, au și început pregătirile pentru primirea voastră.

Călătorie în lumea meseriilor

In mină

Cu pionierii și școlarii care se gândesc acum ce meserie să-și aleagă și cu cei dornici să știe cum arată o mină de cărbuni, pornim în cea de a treia călătorie în lumea meseriilor, prin mina dela Lupeni.

Sunteți gata de drum? Ei, atunci să mergem întâi să ne îmbrăcăm din cap până'n picioare cu haine de protecție, așa cum are fiecare miner, și să ne luăm câte o lampă de miner. Numai astfel echipați putem coborî în mină fără să ne temem de praful de cărbune de care dăm în tot locul. Dar cismele nu vă strâng? Un bun miner trebuie să aibă grijă de încălțăminte, căci are mult de umblat. Uite, noi avem de străbătut dela gura minei aproape 1 km., prin galeria principală. Nu vă speriați de lungimea drumului. Printr'o astfel de galerie să tot mergi! Pereții ei sunt betonați, are și linie ferată. Sgomotul pe care-l auziți îl face locomotiva. Trage după ea, gâfâind, un șir lung de vagonete goale care se îndreaptă spre locurile de unde se scoate cărbune.

Ați văzut? Capătul acesta al galeriei principale este luminat. După lumina asta se orientează muncitorii. De aici, ca firele pânzei de păianjen, pornesc numeroase galerii transversale. Din galeriile transversale, trecem prin suitoare în preabataje. Din preabataje se deschid abatajele, locurile de unde se scoate cărbunele. Abatajele sunt de mai multe feluri. Noi ne vom opri în abatajul-cameră, care are podea de cărbune, tavan de cărbune și pereții tot de cărbune.

De jur împrejur numai pereți groși, negri, sprijiniți de o armătură puternică de lemne groase. Aici lucrează minerii. Haideți să privim cum muncește o echipă! Mai întâi se perforează stâlpii. Se fac găurile unde se pune explozibil. Apoi se pușcă. Explozia rupe adânc în mina abatajului. După ce fumul și praful s'au risipit, minerii se întorc în abataj și încep să lopăteze. Cărbunele e luat cu lopata și pus în transportor, de-a-lungul căruia curge până la vagonete. Cu câtă ușurință alunecă pe bandă cărbunele, dar cât de greu s'a lăsat smuls din ascunzișul lui de veacuri!...

...Huruitul acesta îi face conducta prin care curge într'una apă cu pietriș. Cu pietrișul se astupă locurile de unde s'a scos cărbune și care au rămas goale. Altfel ar rămâne bolți și la un moment dat pământul s'ar prăbuși.

Ei, ce spuneți despre tot ce vedeți aici? Vă mirați cât de repede se scoate cărbunele? E firesc, pentrucă uneltele sunt mecanizate.

Dar nu întotdeauna a fost așa. Ați auzit poate cu câtă trudă se scotea cărbunele în trecut. Uneltele erau cu totul primitive, minele erau prost amenajate, muncitorii stăteau în apa rece care le ajungea până la genunchi. La gât purtau un opaiț mic, care de-abia lumina pereții negri. Sufereau și de lipsă de aer, atât de strâmt era locul unde lucrau. Ciocanul se mânuia greu. Până să desprindă o bucată de cărbune, muncitorul nădușea de tot. Nu mai spun cum se chinuia până scotea o roabă de cărbune prin galeriile lungi, întunecoase, umede, în care te pândea mereu primejdia prăbușirii tavanului și pereților.

...La întoarcere, după ce am coborît mult în adâncurile minei, nu mergem pe același drum. Acum vom urca prin puț cu colivia (un fel de lift). Ajungem din nou în galeria de zi. Câteva minute așteptăm vagonetele cu bănci în care vom ieși împreună cu minerii. Locomotiva ne poartă încet prin galerie, ne scoate afară la lumina zilei. Călătoria noastră s'a terminat. Vom trece acuma pe la baie să ne spălăm, să lăsăm hainele de protecție, cismele de cauciuc, casca de miner, lampa... Plecăm din mină așa cum am intrat, curați, încât nimeni n'ar bănui cât de negri arătam în urmă cu o jumătate de ceas.

Unii dintre voi, dragi cititori, vreți desigur să vă faceți mineri. Să nu uitați că școlile medii tehnice miniere vă așteaptă!

Stela JUCAN

Cine e învingător?

La discuția în jurul articolului „Cine e învingător?" iau parte tot mai mulți pionieri și școlari care au trimis redacției părerile lor. In numărul acesta publicăm două dintre scrisorile sosite dela Ploești.

„Am mușchi tari"

Și în clasa noastră este un „curajos" ca pionierul din articolul „Cine e învingător?". Acesta e Radu Niculae. E un bătăuș vestit în școală și în tot cartierul. Pentru o nimica toată, sare la bătaie. Nu-i dai mingea, te bate, nu-l aprobi când se trântește cu un altul, se repede la tine.

— Da' tu ce te uiți așa? Ce, te crezi mai puternic ca mine?

Și se năpustește cu pumnii strânși și te lovește ca să simți într'adevăr că-i mai puternic.

Când vorbește cu cineva, numai cu bătaia se laudă.

— Uitați-vă la mine ce mușchi am! Cine îndrăznește să se lupte cu mine? Hai! Veniți! Nu vedeți, nimeni nu are curajul?

O fi având Niculae mușchi, în schimb prieteni în clasă n'are, și nici admiratori așa cum ar vrea el.

Alexandru APOSTOLESCU
clasa a III-a Școala de 7 ani mixtă nr. 4

Avem și noi un „viteaz"

Enciu Victor stă singur în bancă. Nimeni nu se joacă cu el, nimeni nu-i mai vorbește. Enciu e cunoscut de toată lumea ca un mare bătăuș. Asta se pare că nu-l supără, ba chiar se mândrește cu forța sa și mai ales cu „curajul" său. Mai de mult, împreună cu vreo câțiva băieți, formase un grup numit E.C.C., adică „Echipa celor curajoși". Cine avea mai multe „victorii"? Enciu, șeful echipei. Dar nu știu cum se întâmpla că victoriile le obținea totdeauna în luptele cu cei mai slabi și mai mici. De altfel numai cu ei căuta să se bată.

Odată, la ora de Limba rusă, a spus tovarășei profesoare că și-a uitat caietul acasă. In recreație toată clasa l-a mustrat: în ajun îl văzuserăm jucând fotbal și știam că nu-și făcuse lecțiile.

— Ce vă băgați? E treaba mea, a strigat Enciu și a sărit imediat la bătaie.

Noi l-am înfruntat cu toții, nimeni n'a fugit de frica lui. De atunci se teme de noi, de forța clasei întregi. Doar când prinde vreun băiat singur pe stradă mai îndrăznește să-l bată.

Ștefan NEMETH
Clasa a V-a Școala de 7 ani nr. 4, de băieți

Acum și... după examene

Toți școlarii se zoresc — învață, recapitulează materia. Vin doar examenele! Pârvan Crăciun se zorește și el la... hoinăreală...

Iată darurile pe care le vor aduce examenele școlarilor silitori: note mari, bucuria datoriei împlinite, o vacanță fără griji. Lui Pârvan: note mici, corijențe...

(după o corespondență a pionierilor unității nr. 3 Mangalia).

Pe cărările taigăi

Detaşamentul unit al pionierilor-turişti din oraşul Vladivostoc a făcut o interesantă expediţie prin ţinutul Primorie. Copiii au străbătut zeci de kilometri pe cărările sălbatice ale taigăi. In drumul lor, ei au întâlnit multe lucruri interesante şi necunoscute până atunci, şi au avut nenumărate peripeţii.

Expediţia lor prin taigă a durat aproape o lună. Detaşamentul a fost condus de o călăuză cu experienţă, iar împreună cu pionierii au mers şi câţiva comsomolişti.

Excursioniştii şi-au alcătuit în timpul expediţiei un jurnal de însemnări. Publicăm câteva fragmente din acest jurnal, apărute în „Pionierscaia Pravda".

PRIMA NOAPTE IN TAIGA

A trecut o zi grea Pe copii i-au durut umerii, neiiind obişnuiţi cu greutatea rucksacurilor E drept că şi drumu-i tare anevoios: fiecare metru trebuie cucerit. Pe alocuri, cărarea este întreruptă de rânduri dese de arbuşti, iar crengile copacilor seculari se agaţă mereu de rucksacuri şi de bluze.

In capul coloanei a mers tot timpul Serghei Ivanovici. El a fost nevoit să croiască drum prin taigă cu toporul. Se însera. Copiii începeau să simtă oboseala. Numai „Groznâi", câinele de vânătoare care îi însoţea pe copii, se părea că nu oboseşte defel. Ba alerga înaintea detaşamentului, ba trecea tocmai în coada coloanei, controlând, parcă, dacă totul e în ordine şi dacă n'a rămas vreun turist în urmă.

Deodată Groznâi începu să latre. Turiştii îşi încordară atenţia. Incă din primele zile ale marşului, detaşamentul şi-a dat seama ce „caracter" are Groznâi. E un serios câine de vânătoare, corcitură de seter cu câine ciobanesc. Intr'o dimineaţă, de pildă. Groznâi a adus în dinţi un iepure. După această faptă el şi-a câştigat respectul tuturor

Detaşamentul se opri. Cei care aveau arme înaintară spre câine. De data asta, alarma se dovedi falsă. Apropiindu-se de Groznâi cu piedica armei ridicată, Şura a văzut doar un biet arici încolăcit. Şi câtă larmă se făcuse!...

In cele din urmă, pe o poieniţă din taigă a fost descoperit un izvor care clipocea vesel printre pietre. Toţi au primit cu bucurie să poposească aici.

Dupa cină n'a vrut nimeni să intre în corturi. Membrii expediţiei se adunară cu toţii în jurul focului.

Flăcările se ridicau spre cer. Sub bătaia uşoară a vântului, frunzele foşneau, părând că-şi spun ceva în taină, şuşotind.

Incetul cu încetul focul se stinse, se liniştiră şi discuţiile. Copiii se îndreptară spre corturi. Numai Colea şi Serghei Ivanovici au ţinut să rămână lângă foc, să doarmă acolo.

LUPTA CU URSUL
(a doua zi).

Drumul de-a-lungul pârâului era greu. Cărarea era barată de bolovani imenşi. Pe nisipul umed începură să se întâlnească tot mai des urme de fiare: urşi, porci mistreţi, zimbri. Serghei Ivanovici şi Groznâi nu se mai vedeau. Copiii începură să se neliniştească: nu cumva li s'a întâmplat ceva?

Străbătură încă două sute de metri şi deodată copiii auziră împuşcături. Una, două, trei... O mică pauză... Incă o împuşcătură... Apoi linişte... Cu multă greutate se putea distinge lătratul câinelui. Un lătrat foarte ciudat, alarmat, întrerupt... Dar de ce oare nu se mai aud împuşcături? Ce putea să i se întâmple lui Serghei Ivanovici?

— Aruncaţi sacii! Să le dăm ajutor! strigă Colea şi se repezi înainte. După el venea în fugă Şura

...Intr'o mică poiană, un uriaş urs brun stătea în două picioare, în spatele unui copac gros. De cealaltă parte a copacului, în faţa ursului furios, stătea Serghei Ivanovici, ca un liliputan în faţa lui Guliver. Groznâi se arunca într'o parte şi'n alta, apucându-i ursului labele cu dinţii.

Impingând în lături câinele cu câte o lovitură, ursul se repezea mereu asupra duşmanului său principal — omul. Incă o clipă şi fiara înfuriată va reuşi să-l strivească cu labele pe Groznâi, şi atunci...

Nu era timp de stat pe gânduri. Şura ochi şi trase în urs.

Ursul sări de lângă copac şi răcnind se ridică în două labe. Ii zări pe băieţi şi se repezi spre el. Cel mai aproape era Colea, fiara se aruncă asupra lui. Colea sări după o piatră, iar arma îi sbură într'o parte.

Ursul era gata-gata să-l ajungă pe Colea. Ii despărţeau numai câţiva paşi. Dar tocmai atunci câinele îi tăie calea şi se repezi la el apucându-l zdravăn de ceafă.

Colea se trase de-o parte.

Numai că ursul îl dobori cu uşurinţă pe Groznâi şi se repezi din nou la Serghei Ivanovici. Acesta întâmpină noul atac al fiarei apărându-se numai cu geanta.

Când fiara înfuriată se apropie mult de el, Serghei Ivanovici îi aruncă în labe geanta. In acea clipă Şura trase din nou, dar ursul nici nu se întoarse la auzul împuşcăturii: înnebunit de furie el sfâşia geanta în bucăţele.

Prinzând un moment prielnic, vânătorul se repezi la urs. Ii spintecă pântecele cu cuţitul de vânătoare. Fiara dădu din labe şi-l izbi pe Serghei.

Dar lupta se sfârşise. In duelul său cu ursul, învinsese omul.

...Copiii se apropiară de Serghei Ivanovici. El şedea pe o buturugă, ud, cu sânge pe faţă.

— Sunteţi rănit? îl întrebă Şura.

Serghei Ivanovici nu-i răspunse. Ii cuprinse la pieptul lui pe Şura şi pe Colea şi îi sărută puternic.

După câtva timp, tot acolo, în poiană, tinerii excursionişti afumau jamboane de urs. Rezervele de alimente se completaseră pentru mult timp.

Ursul ucis nu a fost singurul trofeu al zilei. In tufişurile din apropiere, copiii descoperiră un alt urs ucis de Serghei Ivanovici. Impuşcăturile pe care le auziseră ei pe când mergeau de-a-lungul pârâului nu fuseseră trase în gol. Şi tocmai când i se terminaseră cartuşele din puşcă, apăruse pe neaşteptate ursul al doilea...

Nu mai e nevoie să spunem că Şura şi Colea au fost eroii zilei.

(Va urma)

O nouă victorie a fotbalului maghiar

Este greu de descris entuziasmul care a cuprins tribunele marelui Stadion Popular din Budapesta în momentul când arbitrul italian Bernardi a fluerat sfârşitul jocului în meciul internaţional de fotbal dintre echipele R.P. Ungare şi Angliei.

Tabela de marcaj arăta în acel moment scorul de 7—1 în favoarea echipei maghiare. Ziarişti veniţi din toate colţurile pământului îşi strangeau foile cu însemnări, iar pe feţele lor se putea citi impresia lăsată de jocul excepţional al jucătorilor maghiari. Crainicii reporteri îşi încheiau emisiunile în 10 limbi. Fiecare din ei nu găsea cuvinte pentru a reda strălucita victorie repurtată de fotbaliştii maghiari.

Meciul desfăşurat Duminică la Budapesta în faţa a 100.000 de spectatori a arătat încă o dată că epoca supremaţiei britanice în fotbal a luat sfârşit. Noua victorie a echipei R. P. Ungare, a înclinat definitiv balanţa de partea mişcării sportive noi, făurită într'o ţară nouă.

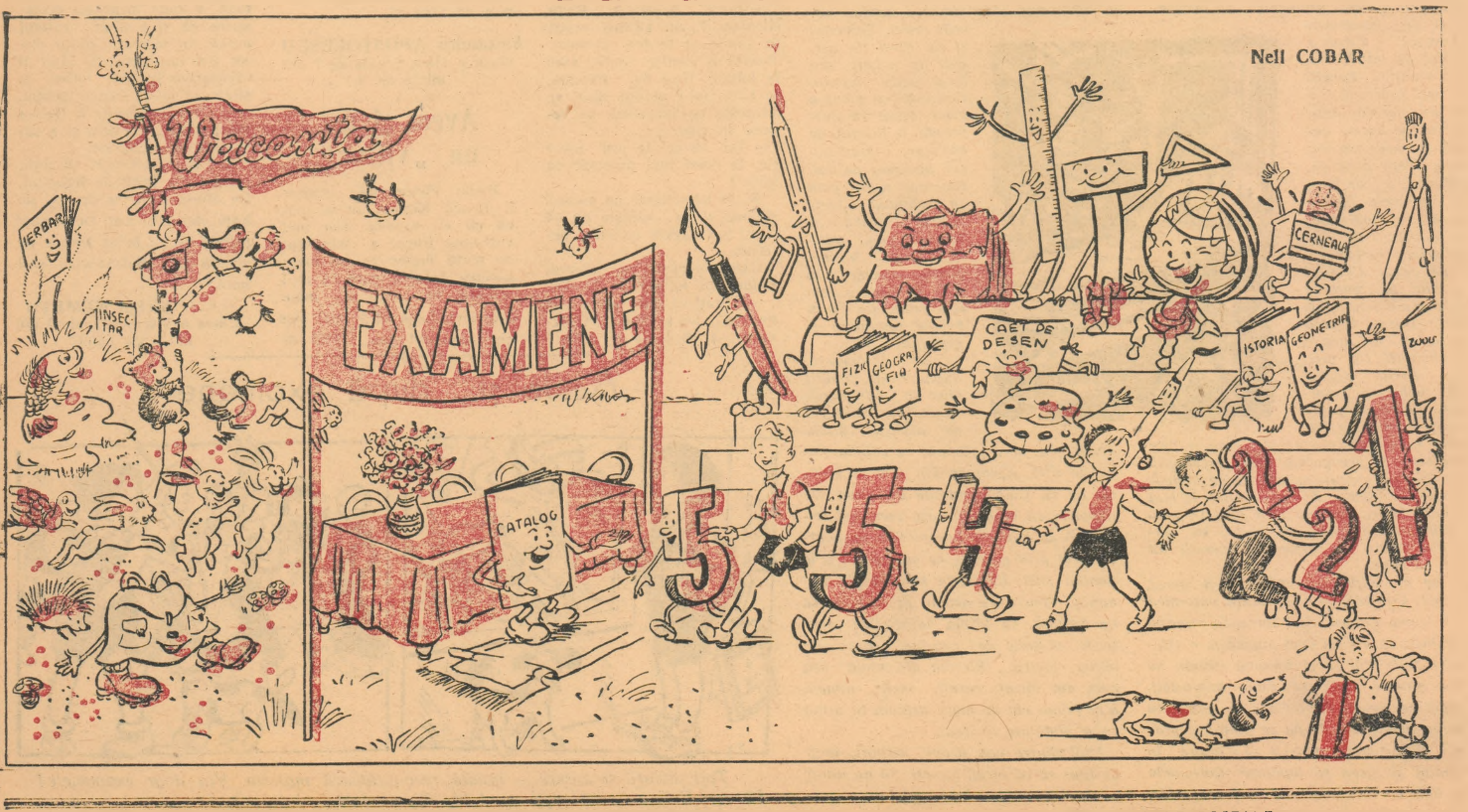
In timpul meciului, publicul a aplaudat deseori pe jucătorii maghiari care au obţinut una din cele mai însemnate performanţe din istoria fotbalului. Ei au dobândit o victorie pe deplin meritată şi la un scor care exprimă just diferenţa de concepţie a celor două echipe. In vreme ce reprezentativa R.P. Ungare a acţionat ca un tot unitar, cu un sistem bine determinat în care individualităţile excelente au fost puse minunat în valoare, echipa Angliei a jucat dezorientat, la întâmplare, bazându-şi acţiunile numai pe eforturile individuale ale jucătorilor. Din această cauză reprezentanţii Angliei deseori în interiorul careului de 16 m. nu au ştiut să se descurce, acţionând lipsiţi de vigoare sau trăgând imprecis la poartă.

Toţi cei 12 jucători care au apărat culorile R.P. Ungare au depus toate eforturile pentru realizarea acestui succes minunat. In mod deosebit s'au evidenţiat jucătorii Bozsik, Czibor, Kocsis, Puşkaş, Toth II. Echipa Angliei a avut cei mai buni oameni în Broadis, Jezzard, Merrick şi Wright.

(După „Sportul Popular")

La drum...

Nell COBAR

Redacţia şi administraţia: Bucureşti Piaţa Scânteii, tel 7.61.00, 7.60.10, 7.60.40. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POŞTALE şi SECŢIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI. Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114.
Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scânteii „I. V. Stalin".